

Etorkizun berri baten protagonistak

Antzinatik, gizateriak etorkizuna ezagutzeko nahia lantzen du, erritu magikoen bidez edo naturaren zeinuak interpretatuz. Kultura eta erlijioen antzinako eginkizun handienetako batzuk desio horrek markatzen ditu. Askotan, herri baten sufrimendu handieneko aldi historikoetan jaiotzen dira.

Baina, benetan baliagarria al da zer gertatuko den jakitea? Zer eskaintzen digu biziko ditugun gertaerak edo nola biziko ditugun alde zaurerak? Tradizio zahar baten batek ere ez du erabat ezagutarazten, eta, gehienetan, sinbolismoak bilaketa oso zehatza ezkutatu du, eta gaurko sufrimenduei zentzua emango dien etorkizun hobeago baten itxarotea.

Esan liteke, gauzak ondo doazenean, etorkizunak ez gaituela kezkatzen; gaizki doazenean, aldiz, bihar hobera egiteko aldatuko diren itxaropenak eusten eta animatzen gaitu. Behar sakona da mundu berri bat, desberdina, itxarotea, ez bakarrik niretzat, guztiontzat baizik.

Gaurko munduak gizateria osoari dagokion "oihua" adierazten du. Zuzenean eragiten ez badigu ere, albistegiak begiratu edo egunkariak begiratu besterik ez dago era guztietako tragediez ohartzeko. Nola bizi ditugu guk? Ohitu, eta bizirauten saiatzen gara ala, aitzitik, etorkizunak itaundu gaitzan uzten dugu eta horren arabera jokatzeko?

Imajinatzen dugun mundua, egia esan, oraindik ez da existitzen; eta, hala ere, George Orwellk gogoratzen zuenez, posible da. Baina zein, izan litezkeen munduen artean? Zer egin dezakegu guk? Erantzun bat Albert Camusen pentsamenduan aurkitzen dugu: «Etorkizunarekiko benetako eskuzabaltasuna orainari dena ematean datza»¹.

Etorkizuna, beraz, ez da espero behar den zerbait bakarrik, baizik eta prestatu daitekeena, eta, nolabait, oraintxe bertatik aurrea hartu daitekeena. Gure eguneroko jarrera eta ekintzen arabera da. Ez dakigu noiz ikusiko ditugun aldaketaren fruituak: konturatu gabe hazten den hazi isil baten antzekoa da, eta, denborarekin, bere inguruan elikatu, babestu eta bizia sortzeko gai den landare bihurtzen da.

Ondorioak ezin ditugu imajinatu ere egin. Hori da sorpresa: berritasuna bermatuta dago. Aurreikusi ezin den etorkizuna izango da eraldatutako harremanetatik jaioa, partekatutako sentimenduetatik eta ekintza egiten den elkartasunetik jaioa.

Gizartea aldatzeko eta berritzeko motor bihurtzeko ausardia behar da, sufritzen ari denaz, bakarrik dagoenaz, gure laguntza edo aholkua behar duenaz interpelatzen utzi behar da. Ez gara zailtasunetatik eta barne-borroketatik salbuetsita egongo, baina ez dira faltako poztasun eta benetako betetasun uneak ere.

Duela gutxi, Florentzian, senidetasun-karabana batean parte hartzen zutenak sentsibilizatzeko eta inplikatzeko ekitaldi bat egin zen: hainbat arlotatik (ekonomikoa, sindikala, industria-birmoldaketa, ekologikoa, etab.) bake-etorkizun bat eraikitzeko moduari buruz hausnartzeko eta esperientziak partekatzeko aukera. Beste hiri eta herrialde batzuetara olio orbana bezala zabaldu nahi den ekintza.

¹ L'Homme révolté, 1951

Eutsi goiari! Izan gaitezen aktore eta ez ikusle etorkizuna senidetasun, adiskidetasun eta bakezko oraina izan dadin.